

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w W. III Wydział Karny

z dnia 17 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w W. III Wydział Karny wyrokiem z dnia 17 czerwca 2016 r. uznał oskarżonego R. C. za winnego tego, że w dniu 28 lutego 2016 r. w W. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający grupy I-N oraz IV-N w postaci marihuany o łącznej wadze 34,50 grama netto. Czyn ten wypełnia znamiona przestępstwa określonego w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.).

W dniu 20 czerwca 2016 r. (data stempla pocztowego) obrońca oskarżonego złożył wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku w zakresie części dotyczącej kary orzeczonej wobec R. C..

Przy wymiarze kary oskarżonemu R. C. Sąd kierował się dyrektywami wyrażonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Zgodnie z treścią art. 53 § 1 k.k. sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Stosownie natomiast do treści art. 53 § 2 k.k. wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Oskarżony R. C. ma obecnie 41 lat. Ma wykształcenie średnie. Zawodowo zajmuje się udzielaniem pomocy terapeutycznej. Praca wykonywana przez oskarżonego ma charakter dorywczy. Oskarżony jest kawalerem, ale pozostaje w stałym związku. Nie posiada nikogo na utrzymaniu. Jego miesięczne dochody kształtują się na poziomie ok. 2000,00 – 2500,00 złotych.

Zgodnie z treścią art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii czyn ten zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 3. Przedmiotem ochrony tego przepisu jest życie i zdrowie publiczne, jak również - w przypadku posiadania środków odurzających lub substancji psychotropowych - życie i zdrowie konkretnej osoby.

Oceniając stopień winy oskarżonego Sąd uznał, że działał on z winy umyślnej, w zamiarze bezpośrednim. W ocenie Sądu stopień winy oskarżonego jest znaczny. Oskarżony wiedział, że substancja, która znajduje się w jego posiadaniu, jest zabroniona przez prawo. Należy zwrócić uwagę na ilość środków odurzających, które zostały zabezpieczone w mieszkaniu oskarżonego,

tj. 34,50 grama netto marihuany. Nie jest to wprawdzie „znaczna ilość” w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, to jednak taka ilość środka odurzającego pozwala na przygotowanie około 80-100 porcji. Jak stwierdził sam oskarżony, ta ilość środków odurzających wystarczyłaby mu prawdopodobnie na około sześć miesięcy (wyjaśnienia z dnia 17 czerwca 2016 r. – k. 96).

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu – przy uwzględnieniu treści przepisu art. 115 § 2 k.k. – wskazać należy, iż jest on średni. Posiadane przez oskarżonego środki odurzające były przeznaczone na własny użytek. W toku postępowania nie ustalono, aby środki te miałyby zostać wprowadzone do obrotu lub zostać udzielone innym osobom.

Za okoliczność łagodzącą Sąd uznał przyznanie się oskarżonego do winy oraz złożenie przez niego szczegółowych wyjaśnień. Sąd miał na względzie również dotychczasową niekaralność oskarżonego.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd uwzględnił również to, że oskarżony przyznał, iż posiadanie przez niego środków odurzających nie miało charakteru wyjątkowego, incydentalnego, albowiem wyjaśnił on, że od tej samej osoby marihuanę kupuje od ponad 5 lat, średnio jednorazowo w ilości około 10-15 gram. Łącznie do dnia 28 lutego 2016 r. kupił od osoby o imieniu (...) około 100 gramów marihuany (wyjaśnienia z dnia 28 lutego 2016 r. – k. 32).

W ocenie Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy nie zostały spełnione przesłanki, które umożliwiałyby uwzględnienie wniosku oskarżonego i jego obrońcy o warunkowe umorzenie postępowania w stosunku do oskarżonego R. C..

Stosownie do treści art. 66 § 1 i 2 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Jak wskazano powyżej, w ocenie Sądu, wina oskarżonego jest znaczna. Stopień społecznej szkodliwości czynu został określony jako średni. Oskarżony jest wprawdzie osobą niekaraną za przestępstwo umyślne, jednakże dotychczasowy sposób życia oskarżonego nie uzasadnia przypuszczenia, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego. Przede wszystkim w ocenie Sądu należy zwrócić uwagę na okoliczność, że przedmiotowe zdarzenie nie miało charakteru incydentalnego. Oskarżony od co najmniej 5 lat regularnie zażywa środki odurzające, zaś posiadana ilość środków odurzających miała mu starczyć na okres następnych sześciu miesięcy. Żałuje on popełnionego czynu, jednakże w ocenie Sądu budzi wątpliwości to, czy oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego. Ponadto należy podkreślić, że oskarżony posiadał 34,50 grama marihuany. Jak wskazano powyżej jest to taka ilość środka odurzającego, która zasadniczo pozwala na przygotowanie około 100 porcji.

W przypadku spraw, których przedmiotem jest odpowiedzialność karna za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, warunkowe umorzenie postępowania jest możliwe w sytuacji, gdy ilość posiadanych środków odurzających pozwala na przygotowanie od kilku do kilkunastu porcji.

W niniejszej sprawie oskarżony R. C. wskazywał, że nie tylko dotychczas nie jest osobą karaną, ale również angażuje się w różne projekty o charakterze społecznym

w charakterze wolontariusza. W 2015 r. ukończył kurs na wychowawcę wypoczynku zorganizowany przez Biuro (...) z siedzibą w K.. W okresie od 2013 r. do 2016 r. pomagał jako wolontariusz w organizacji wystaw i happeningów w Stowarzyszeniu (...) nad P.” z siedzibą w W.. Ponadto na rozprawie w dniu 19 czerwca 2016 r. oskarżony złożył szereg dokumentów mających potwierdzać udział w różnych wydarzeniach: zaświadczenie o uczestnictwie w Międzynarodowej Konferencji Autyzm w dniu 11 października 2003 r. (k. 89), zaświadczenie o uczestnictwie w zajęciach warsztatowych w ramach II edycji Akademii (...) od listopada 2001 r. do czerwca 2002 r. (k. 90), Dyplom K. Funduszu Wieczystego Centrum Dziecięcego S. z marca 2004 r. (k. 91), Dyplom ukończenia szkolenia „Współpraca z biznesem” z dnia 12-15 listopada 2002 r. (k. 93), a także zaświadczenie o uczestnictwie w szkoleniu (...) Poziom 1 w dniach 9-10 maja 2015 r.(k. 92).

W ocenie Sądu powyższa działalność oskarżonego nie przemawia za warunkowym umorzeniem postępowania w niniejszej sprawie. Wskazać należy na to, że większość z przedstawionych dyplomów i zaświadczeń datowanych jest na okres lat 2001 – 2004 r., a więc sprzed około 10 lat.

Uznając zatem brak podstaw do warunkowego umorzenia postępowania Sąd, na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 37a k.k., wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

W ocenie Sądu kara ta uwzględnia zarówno wymogi prewencji ogólnej, jak i prewencji szczególnej względem oskarżonego. Będzie stanowiła dla niego wystarczającą dolegliwość i powinna powstrzymać go od naruszania porządku prawnego w przyszłości. Kara ta ma wskazać oskarżonemu, że ponowny konflikt z prawem, a w szczególności dopuszczenie się podobnego przestępstwa, może skutkować wymierzeniem oskarżonemu bardziej dotkliwej kary. Cele te powinna zrealizować kara ograniczenia wolności w wskazanym powyżej wymiarze. Podkreślić należy, że kara ta jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Jednocześnie uwzględnia ona charakter pracy zarobkowej wykonywanej przez oskarżonego, tj. prac dorywczych. Należy zauważyć, że kara ta nie może zostać uznana za surową, a przy jej wymierzeniu zastosowano przepis art. 37a k.k.

O przypadku dowodu rzeczowego wymienionego pod poz. nr 1 w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr I/699/16/N orzeczono na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa. Nie obciążono również oskarżonego opłatą.